

Arrest

nr. 239 281 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2019 dient de verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat het voormelde verzoek onontvankelijk is aangezien de verzoeker reeds de internationale bescherming geniet in Griekenland.

Op 9 oktober 2019 dient de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 september 2019. Bij 's Raads arrest nr. 232 902 van 20 februari 2020 wordt dit beroep verworpen.

Op 23 maart 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende zending van 26 maart 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.

voornaam : A.

geboortedatum : (...) 1997

geboorteplaats : T. Z.

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 39/79, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het recht om te worden gehoord en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

In een derde middelenonderdeel betoogt de verzoeker als volgt:

“3. Derde grief

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV. arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014. nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...)

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7 alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier »

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht, om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C277/11, EU:C:2012:744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doe1 de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida. §§ 34- 37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). in casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier; afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor en werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de teugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le quels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : CE., arrêt n° 163.712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. De heer M. werd niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl ze elementen had te maken punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker heeft inderdaad nodig aan medische behandeling. Hij is sinds zijn aankomst in België gevolgd wegens problemen aan zijn benen.

Eerst werd een oppervlakkige flebitis gediagnosticeerd, evenals oedemen en een grote necrotische zweer (stuk 4). De heer Mustafa heeft oppervlakkige veneuze insufficiënte (stuk 5). De meest voorkomende symptomen zijn hevigheid, zwelling, pijn, jeuk en spataderbreuk die uitwendige bloedingen veroorzaken, maar ook spataderecezem, dermatitis (ontsteking van de huid) en zweren. Daarom is het belangrijk dat de verzoeker toegang heeft tot medische follow-up en medische zorg in geval van complicaties. Immers., bevordert het ook het ontstaan van flebitis (ontsteking van de ader met de mogelijke aanwezigheid van bloedstolsels), die meestal op oppervlakkige wijze voorkomt. Soms strekken ze zich uit tot het diepe veneuze netwerk. Ze vereisen dan enkele maanden van uitgebreidere medische behandeling en stellen de patiënt bloot aan het risico van longembolie door het migreren van een klonterfragment (stuk 6).

Uit beschikbare bronnen blijkt echter dat de gezondheidszorg in Griekenland sterk is verzwakt, waardoor de toegang tot de gezondheidszorg wordt gelimiteerd:

- Asylum Information Database, "Country Report: Greece" (Update 2018) (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>): "Free access to health care for beneficiaries of international protection is provided under L 4368/2016. As mentioned in Reception Conditions: Health Care, in spite of the favourable legal framework, actual access to health care services is hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as a result of the austerity policies followed in Greece, as well as the lack of adequate cultural mediators. "The public health sector, which has been severely affected by successive austerity measures, is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services, be it of the local population or of migrants". Moreover, access to health is also impeded by obstacles with regard to the issuance of a Social Security Number (AMKA)" (P-190).

- Doctors without borders, "Greece: three years of 'cruel, inhumane and cynical' treatment of migrants and refugees", 18 maart 2019 (beschikbaar op: <https://www.doctorswithoutborders.org/what-we-do/news-stories/news/greece-three-years-cruel-inhumane-and-cynical-treatment-migrants-and>): "Greece has become a dumping ground for the men, women, and children that the European Union has failed to protect, " said Emmanuel Goué, MSF head of mission in Greece. "What was once touted as a

'refugee emergency' has given way to inexcusable levels of human suffering across the Greek islands and on mainland Greece. The EU and Greek authorities continue to rob vulnerable people of their dignity and health, seemingly in an effort to deter others from coming. This policy is cruel, inhumane, and cynical, and it needs to end."

- Reuters, "Refugees' health problems in Greece mostly unmet: medical charity 3 oktober 2017 (beschikbaar op: <https://www.reuters.com/article/us-europe-migrarrs-greece-health/refugees-health-problems-in-greece-mostly-unmet-medical-charity-idUSKCN1C81> KW): "Refugees and migrants in Greece receive little or no medical care for most health problems they face and fewer than half of those pregnant had access to maternal care, aid group Doctors of the World said on Tuesday. (...) Doctors of the World interviewed over 14,000 women treated at its clinics in Greece over three years and found fewer than 47 percent had access to antenatal care before it intervened. It also found as many as 12 percent of the health problems refugees faced were treated "inadequately" or not at all. While most countries offer new arrivals some kind of medical screening, the quality was "questionable" and overlooked mental health problems, the charity said. Often, women did not seek medical care because they were unaware of their rights, they found the healthcare system too complex or they were afraid of being arrested or discriminated against. Limited resources and lack of access to services such as translators also posed practical obstacles ».

De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Door geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van de heer M., heeft de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden, al ook zijn zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die verzoekende partij opwerpt is zijn derde grief, laat verweerder gelden dat deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling die een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij stelt dat er geen belangenafweging ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet werd gemaakt en aldus geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en meer bepaald met zijn medische problemen aan zijn benen die naar eigen zeggen behandeling behoeven.

Verweerder wijst op het feit dat zich in het administratief dossier een synthesenota dd. 23.03.2020 bevindt, waarin door de gemachtigde van de Minister uitdrukkelijk de volgende toetsing wordt gemaakt aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

- Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.
- Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde drie neven in België te hebben, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Daarnaast verklaarde betrokkene een Belgische vriendin te hebben. Uit het dossier blijkt echter geen bewijs van een relatie, en het loutere feit dat betrokkene verklaart, is op zich onvoldoende om een stabiele en duurzame relatie te bewijzen.

- *Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde in Griekenland verwondingen aan het been te zijn opgelopen en dat hij daar verschillende keren naar het ziekenhuis ging i.v.m. tromboses. Betrokkene legde geen medische documenten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan.*
- *Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.*

De voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Zie ter zake:

“Verder voert verzoeker aan dat, waar in de beschikking met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het administratief dossier een synthesenota bevat waarin de elementen in toepassing van vermeld artikel voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel onderzocht zouden zijn, de Raad zijn motieven niet in de plaats kan stellen van de bestreden beslissing. Echter, de Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Wel houdt het de verplichting in voor de verwerende partij om rekening te houden met de in dit wetsartikel opgesomde elementen. De Raad is nagegaan of dit het geval is en heeft vastgesteld dat de verwerende partij, gelet op de synthesenota van 9 februari 2015 die zich in het administratief dossier bevindt, zich van haar verplichting opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gekweten. De beschikking kon, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, derhalve wel degelijk onderbouwd worden door te verwijzen naar de synthesenota in het administratief dossier, dat overigens door verzoeker kan worden geraadpleegd. De Raad ziet niet in hoe deze verwijzing naar de synthesenota inhoudt dat de Raad zijn motieven in de plaats stelt van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 160 868 van 27 januari 2016)

Verzoekende partij beroept zich vervolgens op een schending van het hoorrecht.

Verweerder laat gelden dat het recht om te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

Daarbij benadrukt verweerder nog dat de bestreden beslissingen werden genomen na afsluiting van de procedure inzake verzoek internationale bescherming, terwijl het HvJ reeds oordeelde in het arrest Mukarubega dat een vreemdeling niet noodzakelijkerwijze moet worden gehoord alvorens een

verwijderingsbeslissing wordt genomen indien deze verwijderingsbeslissing nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60).

In casu volgt de verwijderingsbeslissing uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de bevestiging van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van deze beslissing.

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

“Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen;” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze pas werd uitgevaardigd nadat de procedure tot verzoek om internationale bescherming volledig doorlopen werd. Verzoekende partij werd in die zin dus wel degelijk gehoord.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Waar verzoekende partij stelt bijkomend elementen naar voor te brengen, dient erop gewezen te worden dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag betoog omtrent de medische toestand van verzoekende partij, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij schrijft in zijn verzoekschrift dat hij in België in behandelingen is wegens problemen aan zijn benen. Hij maakt melding van oppervlakkige flebitis (aderontsteking), oedemen (vochtophopingen in de benen), een necrotische zweer (ontsteking aan het lichaamsoppervlak) en oppervlakkige veneuze insufficiëntie.

Uit niets blijkt dat het hier gaat over ernstige medische klachten, die een onmogelijkheid tot reizen met zich meebrengen. Er kan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij in Griekenland niet de nodige medische hulp zou kunnen krijgen met betrekking tot deze klachten. Dit geldt te meer nu verzoekende partij in het verleden zelf aangaf dat hij ook in Griekenland voor deze klachten werd behandeld.

Voor sommige van deze klachten behoeft verzoekende partij zelfs niet de bijstand van verzorgend personeel. In het medisch attest van de Sint-Jozef kliniek in Luik van 6 mei 2019, staat dat de oppervlakkige veneuze insufficiëntie en de gelinkte problemen in de benen kunnen worden behandeld door simpelweg de benen enigszins omhoog te leggen tijdens de slaap en door compressen aan te brengen op de benen. Dergelijke zorg is ongetwijfeld ter beschikking in Griekenland.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

“4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan de vluchtelingenstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden vast te stellen dat hij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de inlichtingen die waren opgenomen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch deze inlichtingen waren verweerder uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvraag waarnaar zij verwijzen werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen.” (R.v.V. nr. 138.720 dd.18.02.2015)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het proportionaliteitsbeginsel, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Noch is er sprake van een manifeste appreciatiefout.”

3.3. Beoordeling

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1, van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In de mate dat de verzoeker met zijn betoog, dat de bestreden beslissing geen belangenafweging bevat, zou laten uitschijnen dat in de bestreden akte zelf motieven moeten worden opgenomen aangaande de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde situaties, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde van de minister, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen of

situaties dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In casu dient dus minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde van de minister bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

De verzoeker voert onder meer aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand. Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker twee medische attesten waarin melding gemaakt wordt van oppervlakkige flebitis van de grote saphena, oedeem in de kuit, een grote necrotische zweer en oppervlakkige veneuze insufficiëntie (attest *d.d.* 6 mei 2019, inventaris verzoekschrift, stuk 4), en een oppervlakkige veneuze insufficiëntie van de grote saphena links met bijbehorende diepe veneuze trombosecomponent (attest *d.d.* 14 augustus 2019, inventaris verzoekschrift, stuk 5). De verzoeker stelt dat het belangrijk is dat hij bij complicaties toegang heeft tot medische zorg en *follow-up*, aangezien de stolsels zich soms uitstrekken tot het diepe veneuze netwerk met het risico op een longembolie door het migreren van een klonterfragment.

De door de verzoeker geattesteerde medische aandoening wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. De verweerder verwijst wel naar een synthesenota (zie administratief dossier, synthesenota *d.d.* 23 maart 2020) waarin de gemachtigde een evaluatie heeft gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze synthesenota bevat de volgende beoordeling:

(...)

Evaluatie artikel 74/13

(...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*
- Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde drie neven in België te hebben, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Daarnaast verklaarde betrokkene een Belgische vriendin te hebben. Uit het dossier blijkt echter geen bewijs van een relatie, en het loutere feit dat betrokkene verklaart, is op zich onvoldoende om een stabiele en duurzame relatie te bewijzen.*
- Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde in Griekenland verwondingen aan het been te zijn opgelopen en dat hij daar verschillende keren naar het ziekenhuis ging i.v.m. tromboses. Betrokkene legde geen medische documenten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan.*
- Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

In de bestreden beslissing zelf wordt verder geen enkele toelichting meer gegeven omtrent verzoekers gezondheidstoestand.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing wel naar de beslissing van de commissaris-generaal van 26 september 2019 inzake het verzoek om internationale bescherming en hij stelt vast dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 20 februari 2020. In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van 's Raads arrest nr. 232 902 van 20 februari 2020. Het staat dan ook vast dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing kennis had van de volledige inhoud van

het arrest van de Raad waarbij het beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal werd verworpen.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 232 902 onder meer het volgende gesteld:

“(…)

4.2. Uit de medische attesten van 6 mei 2019 en 22 juli 2019, gevoegd aan haar verzoekschrift, en een medisch attest van 16 oktober 2019, neergelegd ter terechtzitting op 7 februari 2020 via een aanvullende nota, blijkt dat verzoekende partij medische problemen heeft. Verzoekende partij stelt dat zij een “embolie” heeft gehad en elke dag een injectie nodig heeft. Zij stelt tevens dat haar gezondheidsproblemen niet in aanmerking genomen werden. Uit de lezing van het gehoorverslag bij het CGVS blijkt dat verzoekende partij melding heeft gemaakt van haar medische problematiek, doch dat zij, niettegenstaande haar werd gezegd dat er nog medische documenten mochten neergelegd worden, geen enkel medisch document indiende (notities persoonlijk onderhoud p. 12). Uit de notities blijkt geenszins dat verzoekende partij in Griekenland, op het moment dat zij beroofd werd en gekwetst was aan haar been geen beroep kon doen op medische verzorging (notities persoonlijk onderhoud p. 10: Oorzaak van die wonde, over welke soort wonde gaat het? Geslagen met buis. Het is al 8 maanden geleden, maar de wonde geneest langzaam omdat mijn bloed dun is zeiden dokters…).

4.3. In het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 oordeelt het Hof dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Dat het Bulgarije betreft en niet Griekenland zoals verzoekende partij stelt, doet weinig ter zake.

Verzoeker moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het volstaat dus niet dat verzoekende partij naar de algemene situatie refereert zonder deze te betrekken op haar eigen persoonlijke omstandigheden.

4.4. De Raad benadrukt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van haar medische problemen dient verzoekende partij een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen te richten tot de geëigende procedure, wat zij blijkens haar verklaringen ter terechtzitting en een medisch attest van 16 oktober 2019, neergelegd ter terechtzitting via een aanvullende nota, ook gedaan heeft. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”.

Deze problematiek is derhalve een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of verzoekende partij haar medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. In het kader van deze procedure zal worden onderzocht wat de gezondheidstoestand is van verzoekende partij en in welke mate eventuele adequate behandeling in Griekenland nodig is en beschikbaar is.

“(…)”

Hieruit blijkt dat de verzoeker, voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing, wel degelijk medische attesten heeft overgemaakt in het kader van zijn beroep tegen de beslissing om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. De gemachtigde was hiervan op de hoogte. Het getuigt dan ook niet van een zorgvuldige feitenvinding in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om in de synthesesnota van 23 maart 2020 te stellen dat de verzoeker geen medische documenten neerlegde. Het gegeven dat de verweerder geen partij was bij het arrest nr. 232 902, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat blijkens het administratief dossier aan de gemachtigde wel degelijk een afschrift werd overgemaakt van dit arrest zodat de gemachtigde ervan op de hoogte was dat de verzoeker in zijn procedure voor de Raad medische attesten had overgemaakt.

De gemachtigde was bovendien tevens op de hoogte van het feit dat de Raad, in het kader van het verzoek om internationale bescherming, heeft geoordeeld dat *“medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet”*, dat de verzoeker zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet *“wat (hij) blijkens (zijn) verklaringen ter terechtzitting en een medisch attest van 16 oktober 2019, neergelegd ter terechtzitting via een aanvullende nota, ook gedaan heeft”*, zodat *“Deze problematiek derhalve een exclusieve bevoegdheid (is) van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of verzoekende partij haar medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. In het kader van deze procedure zal worden onderzocht wat de gezondheidstoestand is van verzoekende partij en in welke mate eventuele adequate behandeling in Griekenland nodig is en beschikbaar is.”* Hieruit blijkt dat de verzoeker medische attesten heeft voorgelegd die uitdrukkelijk niet in overweging werden genomen bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De verweerder kan in de nota met opmerkingen, in zijn verweer betreffende de hoorplicht, dan ook niet dienstig voorhouden dat de verzoeker in het kader van het verzoek om internationale bescherming de mogelijkheid heeft gehad om zijn standpunt inzake zijn medische toestand naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de door artsen geattesteerde medische problematiek in hoofde van de verzoeker, waaromtrent in het kader van het verzoek om internationale bescherming nadrukkelijk werd gesteld dat deze problematiek geen verband houdt met de procedure om internationale bescherming en dat het in tegendeel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te onderzoeken of deze medische problematiek bij een terugkeer naar Griekenland aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoeker voegt bij het voorliggende verzoekschrift onder meer nogmaals het medisch attest van 6 mei 2019 toe, dat reeds werd overgemaakt in het kader van het beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de vermeldingen van de synthesesnota, noch uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde, alvorens op 23 maart 2020 over te gaan tot de afgifte van het thans bestreden bevel, op zorgvuldige wijze heeft onderzocht of de actuele medische problematiek van de verzoeker aan een terugkeer naar Griekenland in de weg staat. De vermeldingen in de synthesesnota tonen eerder aan dat de gemachtigde geen moeite heeft gedaan om de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken. In deze synthesesnota wordt immers verwezen naar de verklaringen van de verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en er wordt bovendien ten onrechte gesteld dat de verzoeker geen medische attesten neerlegde. Enig inhoudelijk onderzoek naar de medische attesten waarvan de gemachtigde op de hoogte was dat zij werden neergelegd, doch niet werden beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming ontbreekt. Dat het administratief dossier geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bevat, doet geen afbreuk aan de foutieve vaststellingen in de synthesesnota, noch doet dit afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde *in casu* wel degelijk op de hoogte was van een actuele medische problematiek in hoofde van de verzoeker zodat het hem toekwam om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing te onderzoeken of deze problematiek al dan niet een terugkeer naar Griekenland in de weg staat.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, in strijd met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nagelaten heeft om verzoekers actuele gezondheidstoestand op voldoende wijze in rekening te brengen bij het treffen van de bestreden beslissing. Het in de synthesesnota gehuldigde standpunt dat *“er geen medische elementen in het dossier (zijn) die een verwijdering in de weg staan”* berust bovendien op een onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Waar de verweerder argumenteert dat *“het niet om ernstige medische klachten gaat, die een onmogelijkheid tot reizen met zich meebrengen en dat de verzoeker voor sommige van deze klachten zelfs niet de bijstand van verzorgend personeel behoeft”*, komt het verweer neer op een *a posteriori*-beoordeling die de vastgestelde onzorgvuldigheden niet kan herstellen. Bovendien kan de verweerder niet ernstig voorhouden dat in het medisch attest van 6 mei 2019 enkel gewag zou worden gemaakt van een behandeling door *“simpelweg de benen enigszins omhoog te leggen tijdens de slaap en door compressen aan te brengen op de benen”*. Blijkens dit attest zijn naast de nachtelijke posturale drainage immers ook overdag kompressen nodig (aan het rechterbeen met een speciale dubbele techniek) én zijn de beide technieken ('s nachts en overdag) nodig opdat de medicamenteuze behandeling (Eliquis) enige kans van slagen zou hebben.

Het verweer dat de verzoeker in het verleden zelf aangaf dat hij ook in Griekenland voor deze klachten werd behandeld, strookt niet met de stukken van het administratief dossier. Verzoekers actuele medische problematiek betreft immers een oppervlakkige veneuze insufficiëntie met diep-veneuze componenten. Blijkens 's Raad arrest nr. 232 902 heeft de verzoeker wel contact gehad met dokters, doch dit betrof een verwonding aan zijn been doordat hij in elkaar werd geslagen door Marokkanen: *“Uit de notities blijkt geenszins dat verzoekende partij in Griekenland, op het moment dat zij beroofd werd en gekwetst was aan haar been geen beroep kon doen op medische verzorging (notities persoonlijk onderhoud p. 10: Oorzaak van die wonde, over welke soort wonde gaat het? Geslagen met buis. Het is al 8 maanden geleden, maar de wonde geneest langzaam omdat mijn bloed dun is zeiden dokters...)”*, terwijl de verzoeker voor het overige het volgende verklaarde: *“Wat was de directe aanleiding voor uw vertrek uit Griekenland? Mijn wonden daar! Ik werd door Marokkanen in elkaar geslagen in Griekenland. Mijn been geraakte gewond en ik werd niet verzorgd. Al acht maanden loop ik met zo'n been. Men weigerde me in Griekenland te behandelen. Dat was de druppel die de emmer deed overlopen. (...) Waar ging u voor medische zorg? Ik ging reeds vooraf naar het ziekenhuis voor mijn trombozes en ze zeiden dat ze geen geld hadden om me te behandelen. Voor mijn wonden ging ik terug naar spoed en ik zag er gewonden op de grond liggen. Gewonden en zieken, halfdood. Heeft u dan geen verzorging meer gevraagd? Ze deden een zalf op mijn wonden en een wiek en dan mocht ik vertrekken.”* (administratief dossier, vragenlijst d.d. 10 juli 2019). De verklaringen omtrent de verzorging die de verzoeker in Griekenland kreeg, betreft dan ook de wondzorg na de slagen van Marokkanen op zijn been (wondzorg met zalf en wiek), en niet een behandeling voor de trombozes of voor de actuele geattesteerde medische aandoening, met name de oppervlakkige veneuze insufficiëntie met diep-veneuze componenten.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel dringt zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE